

Мама Му вчиться їздити на велосипеді

От і настав перший теплий день літа. Сяло сонце. Корови паслися на луці. Їм дошкуляла спека. Мама Му поскубувала траву осторонь від усіх, біля загорожі.

Гу-у-ур! По дорозі за лукою промчав автомобіль.

Мах-мах-мах. Наближався Ворон. Він летів дуже швидко, а тоді опустився на загорожу і залопотів крилами.

Мама Му поволі звела очі вгору. Вона жувала траву:

— Привіт, Вороне. Ти вже тут!

— Привіт, Мамо Му! Я поспішав.

— Як добре, що ти прилетів, — сказала Мама Му.

— Атож, хоча мені й дуже ніколи, — відповів Ворон. — Сьогодні я...

Гу-у-ур! Поряд на шаленій швидкості промчав мопед, тож Мама Му не розчула, що він сказав.

— Куди вони всі прямують? — спитала Мама Му.

— До міста.

Мама Му зітхнула.

— Я ніколи не була в місті, — сказала вона.

Дзень-дзелень! Повз них на велосипедах зі сміхом та гомоном проїхали чийсь діти. Над ними сяяло сонце, а на багажниках лежали рушники.

Мама Му повернула голову й довго дивилася їм услід.

— Му-у! — мовила вона. — Чудово! Знаєш, чого я хочу, Вороне?

— Ні, але, мабуть, ти знаєш.

— Я хотіла б навчитися їздити на велосипеді.

Ворон спурхнув угору, замахав крилами й закаркав.

— Хай тобі грець! — крикнув він. — Ти корова, Мамо Му! Корова! Корови не їздять на велосипедах!

Мама Му лагідно зиркнула на нього.

— Так, — сказала вона. — Тому я й хочу навчитися.

Ворон затулив вуха.

— Ні, ні! — вигукнув він. — Тобі не треба вчитися їздити на велосипеді! Що то буде за видовище?

— Певно, чудове, — мовила Мама Му. — Таке чудове, як і з тими дітьми, що їхали на велосипедах.

Ворон подивився Мамі Му прямо в очі.

— Нічого не вийде, — сказав він. — У нашому лісі ніхто не вміє їздити. Тож нема кому тебе вчити.

— Та ні, — заперечила Мама Му. — Діти вміють. Скажімо, Ліна. Їй шість років. Я зателефоную і спитаю в неї поради, як мені навчитися їздити на велосипеді.

Біля дороги за лукою стояла телефонна будка. Іноді, коли Мамі Му здавалося, що ніхто не бачить, вона перелазила через загорожу і йшла телефонувати Ліні.

Після кількох гудків Ліна озвалася.

— Привіт, Мамо Му, це ти?

— Та-ак, я. Привіт, Ліно. Слухай, хочу тебе дещо спитати.

— Питай.

— Я хотіла б навчитися їздити на велосипеді. Що мені для цього треба зробити?

— Мабуть, на луці важко буде вчитися, — сказала Ліна. — Там дуже багато каміння, кущів і ям.

— Атож, — згодилася Мама Му. — Однак я хочу навчитися. А як ти вчилася?

— Сіла на велосипед, — відповіла Ліна. — А тато підпихав іззаду. Я тоді впала й забилася. Потім сідала знов, і знов, і знов; і падала, й падала; і сідала знов, і падала.

— Он як, — мовила Мама Му. — Невже весь час тільки падають і забиваються?

— Ні, — сказала Ліна. — Згодом, трохи потренувавшись, можна навчитися. Тоді все буде виходити.

— Мабуть, то чудово! — вигукнула Мама Му.

— Ну, не зовсім чудово. Першого разу я в'їхала в стіну.

— В'їхала в стіну?! — перепитала Мама Му. — Ти не загальмувала?

— Ні, — відповіла Ліна. — Спершу треба навчитися їздити. Не можна навчитися гальмувати, поки не навчишся їздити.

— Розумію, — мовила Мама Му. — Але хто буде мене підпихати?

— Либонь, Ворон, — відповіла Ліна.

— Атож! Я його запитаю. Бувай, Ліно. Красенько дякую!

— Бувай, Мамо Му.

Було чутно, як шурхотів і скрипів велосипед. На шиї в корови дзеленькав дзвоник.

Коли вона їхала по гіллі, під колесами все тріщало й хрускало.

Коли їхала по камінні, її трясло. Коли їхала через кущі, шелестіло листя.

Мама Му хотіла навчитися їздити на велосипеді на луці. Ворон летів поруч.

— Я не підпихатиму! — крикнув він. — Нізащо! Мені б таке ніколи не спало на думку! Сама себе підпихай!

— Йой, Вороне, — мовила Мама Му, — велосипед перехиляється.

— Обережно! Камінь! — вигукнув Ворон. — Будь обачна! Він дуже великий!

Лу-лусь! Мама Му наскочила просто на той камінь. Гупнула на землю так, що забила зад, і скрушно сиділа, витягнувши ноги. Ворон літав у неї над головою.

— Ось бачиш! — кричав він. — Нічого не виходить! Корова не може навчитися їздити на велосипеді.

У Мама Му болів зад.

— Мабуть, Ліна правду казала, — вголос міркувала вона. — Важко вчитися на луці. Тут дуже багато каміння й кущів. Нам треба вибратися на дорогу.

Ворон залопотів крилами й закаркав.

— Ні! — репетував він. — Не на дорогу! Куди завгодно, тільки не туди. Корова на велосипеді на дорозі! Я підпихатиму! Підпихатиму! Обіцяю! Я підпихатиму, та лише на луці.

— Який ти добрий, Вороне, — сказала Мама Му й підвелася.

Вона знову сіла на велосипед і натиснула на педалі. Ворон заходився підпихати.

На луці було чути шурхіт, дзенькіт, тріск, хрускіт і гупання по камінню.

— Що я роблю! — бурчав Ворон. — Я підпихаю корову!

— Який ти добрий, — мовила Мама Му.

— Обережно! Яма! — крикнув Ворон.

— Я не можу зупинитися!

— Обминай ту яму! Зверни вбік!

— Я ще не навчилася звертати вбік!

Бу-бух!

Треба зателефонувати.

— Привіт, Мамо Му, це ти? — спитала Ліна.

— Привіт, Ліно, — Мама Му говорила майже пошепки. — Знаєш, що? Я в'їхала в яму. Там була вода. Я промокла до кісток. Що мені робити?

— Тобі треба придбати штани з непромокальної тканини.

— Штани з непромокальної тканини? — перепитала Мама Му.

— Ага! Такі, зі спеціальною торбинкою для вимені.

— І я можу їх одягнути? — спитала Мама Му.

- Звісно. Тільки проріж дірку для хвоста.
- Гаразд, Ліно, — мовила Мама Му. — Ти стільки всього знаєш!
- Бувай, Мамо Му.

Велосипед скрипів і підскакував на камінні. Під колесами хрускало гілля, а на шиї в корови тельняк дзвіночок. Ворон каркав, лопотів крилами, хекав та сопів, як і до того, але тепер ще й щурхотіли штани з непромокальної тканини.

— Корова в штанях із непромокальної тканини! Не йму віри! Що подумують люди? — закричав Ворон.

— Коли я перехиляюся набік, то й велосипед перехиляється, — сказала Мама Му.

Ворон тужився і підпихав.

— А коли я перехиляюся дужче, то й велосипед іще дужче перехиляється, — дивувалася Мама Му.

Ворон не припиняв підпихати.

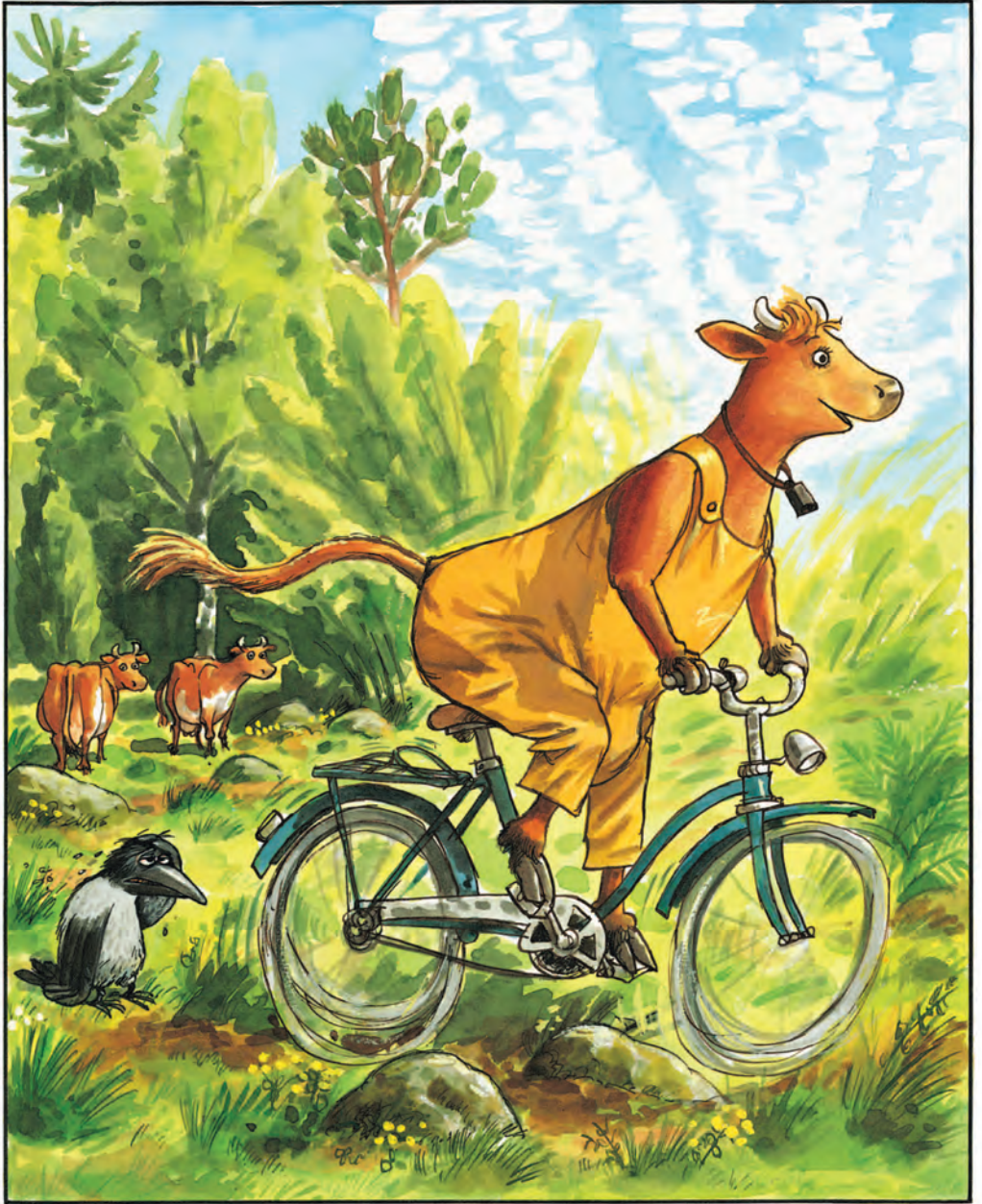
— А що, як я перехиляюся в інший бік? — спитала Мама Му.

І тут вона згадала! Саме так і треба робити.

— Ну от! — крикнула Мама Му. — Виходить!

Вона зуміла! І ще завзятіше натиснула на педалі.

Ворон ледь устигав за нею.

Корови не вміють їздити на велосипедах,
Тому я їй хоту навчитися.

ЗМІСТ

Мама Му вчиться їздити на велосипеді 7

Мама Му вчиться пірнати 18

Мама Му в місті 28

Мама Му в бібліотеці 37

Мама Му ловить рибу 46

Сіра барва 54

«Летюча рибка» 64

Тигрячий потяг 77

Тигроворон 86

Мама Му танцює 95

Мама Му в темряві 105

Свята Мусія 115

